

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim zasądził od pozwanego (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda J. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą B. w P. kwotę 10 539,35 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części oraz orzekł o kosztach procesu (wyrok, k. 114).

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na ustaleniach, że w dniu 25 lipca 2014 roku w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ samochód marki B. (...) o nr rej. (...), rok produkcji 2004 (pierwsza rejestracja w dniu 31 grudnia 2004 roku), stanowiący własność A. J.. Sprawca kolizji posiadał umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartą z pozwanym (...) spółką akcyjną w W.. Na skutek zgłoszenia szkody, pozwany przystąpił do jej likwidacji. W dniu 3 października 2014 roku sporządził w oparciu o system (...)’s ostateczny kosztorys naprawy powypadkowej nr (...), opiewający na kwotę 5.376,59 zł brutto. Pozwany zastosował stawkę za 1 roboczogodzinę prac naprawczych w kwocie 60,00 zł netto blacha/lakier, ceny części zamiennych oryginalnych oznaczonych i nieoznaczonych logo B. (...), potrącenie z cen części B. w wysokości 60 % oraz potrącenie z kosztów materiału lakierniczego w wysokości 33%. W dniu 17 września 2014 roku pozwany wypłacił poszkodowanej kwotę 5.254,31 zł, zaś w dniu 7 października 2014 roku dopłacił dodatkowo kwotę 112,28 zł. Łącznie pozwany wypłacił poszkodowanej odszkodowanie za szkodę w w/w samochodzie w wysokości 5.376,59 zł brutto. W dniu 8 stycznia 2015 roku poszkodowana A. J. przelała na powoda J. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą B. w P. prawo do odszkodowania za szkodę w przedmiotowym pojeździe, przysługujące jej wobec pozwanego (...) spółki akcyjnej w W. i sprawcy szkody. Na zlecenie powoda rzeczoznawca samochodowy sporządził w dniu 28 maja 2015 roku kalkulację kosztów naprawy samochodu B. (...) o nr rej. (...), opiewającą na kwotę 21.804,78 zł brutto, uwzględniając stawkę roboczogodzinową w wysokości 90,00 zł netto, ceny części zamiennych oryginalnych oznaczonych logo producenta pojazdu. Pismem z dnia 16 czerwca 2015 roku, doręczonym adresatowi w dniu 18 czerwca 2015 roku, powód wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty kwoty 16.728,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 16.428,19 zł od dnia 28 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty, wynikającej z niedopłaty do wyżej opisanej szkody komunikacyjnej, a ponadto do zwrotu w terminie 3 dni poniesionych kosztów prywatnej ekspertyzy w wysokości 300,00 zł. Do wezwania powód załączył kalkulację naprawy, oryginał umowy cesji oraz fakturę VAT nr (...) z dnia 28 maja 2015 roku. W odpowiedzi na powyższe wezwanie, pozwany w dniu 15 lipca 2015 roku dopłacił kwotę 6.779,44 zł brutto tytułem odszkodowania za szkodę w w/w pojeździe, skapitalizowane odsetki liczone za okres od 28 sierpnia 2014 roku do dnia 17 lipca 2015 roku w kwocie 590,09 zł oraz zwrot kosztów prywatnej ekspertyzy w wysokości 300,00 zł. Całkowity uzasadniony koszt naprawy samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) pozwalający na jego przywrócenie do stanu sprzed kolizji z dnia 25 lipca 2014 roku, tj. przy użyciu oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu, przy średniej stawce za 1 roboczogodzinę prac naprawczych w wysokości 90,00 zł netto (blacha/lakier), wynosi 22.086,28 zł brutto. Naprawa części oryginalnymi z logo producenta pojazdu przywróci samochód do stanu technicznego i estetycznego sprzed kolizji, natomiast nie podniesie jego wartości rynkowej po naprawie. Koszt naprawy w/w samochodu przy użyciu dostępnych części zamiennych oryginalnych O i Q wynosił 21.653,77 zł brutto.

Powyższy stan faktyczny Sąd I instancji ustalił m.in. w oparciu o opinie pisemną i ustną uzupełniającą biegłego sądowego z zakresu mechaniki pojazdowej Krzysztofa Grobelnego, oraz zgodne twierdzenia stron. Biegły w związku z zastrzeżeniami strony powodowej, zmodyfikował nieznacznie swoje stanowisko zaprezentowane w opinii głównej. Zdaniem biegłego, przedstawiona przez powoda dokumentacja zdjęciowa obrazuje prawidłowo udokumentowany pomiar i jego przebieg oraz wynik tego pomiaru. W związku z powyższym uległy modyfikacji wnioski końcowe opinii głównej: koszt naprawy pojazdu z użyciem części oryginalnych O wyniósł: 22 086,28 zł brutto, zaś koszt przy użyciu części jakości O i Q: 21 653,77 zł brutto.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne w części. Spośród okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, poza sporem pozostaje zasada odpowiedzialności pozwanego, oparta na przepisach art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. oraz przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach

obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2003.124.1152). Nie ulega bowiem wątpliwości, że pozwany uznał co do zasady swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę, rozliczając ją jako częściową. Pozwany wypłacił część należnego odszkodowania za szkodę w pojeździe w ramach OC sprawcy w łącznej wysokości 12.156,03 zł brutto (5.376,59 zł + 6.779,44 zł). Niewątpliwie na skutek zawarcia umowy cesji z dnia 8 stycznia 2014 roku, wierzytelność o naprawienie szkody wyrządzonej w związku z przedmiotową kolizją, przysługuje obecnie niespornie powodowi (art. 509 k.c. i n.).

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do wysokości należnego odszkodowania w ramach OC sprawcy. Z opinii biegłego sądowego Krzysztofa Grobelnego wynika, że uzasadniony koszt naprawy przedmiotowego pojazdu po szkodzie z dnia 25 lipca 2014 roku, wynosi 22.086,28 zł brutto. Zasądzona za naprawę kwota winna stanowić zatem różnicę pomiędzy ustaloną wysokością szkody, a wypłaconą bezsporną częścią odszkodowania.

W konsekwencji, nie wychodząc ponad żądanie pozwu (art. 321 § 1 k.p.c.), Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.648,75 zł brutto oraz skapitalizowane odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego liczone od tej kwoty za okres od 28 sierpnia 2014 roku do dnia 10 sierpnia 2015 roku w wysokości 890,60 zł, tj. łącznie 10.539,35 zł wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu, tj. od 13 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty. Datę początkową naliczania odsetek ustalono z upływem 30 dni od momentu zgłoszenia szkody, co niespornie nastąpiło niespornie najpóźniej w dniu 28 lipca 2014 roku. Podkreślić należy, że pozwany kapitalizując odsetki od wypłaconej w toku likwidacji szkody kwoty 6.779,44 zł również uwzględnił datę początkową 28 sierpnia 2014 roku (tę samą, którą wskazał powód w przedsądowym wezwaniu do zapłaty). Powód nie wykazał przy tym, że szkodę zgłoszono przed 28 sierpnia 2014 roku, mimo iż pozwany zakwestionował roszczenie w tym zakresie.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił zatem powództwo, jako bezzasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając rozstrzygnięcie w części, tj. w zakresie zasądzającym na rzecz powoda kwotę ponad 7.739,35 zł, tj. co do kwoty 2.800 zł wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia 13 sierpnia 2015 r. oraz rozstrzygającym o kosztach procesu. Zaskarżonemu orzeczeniu apelujący zarzucił naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie w postaci zaniechania dokonania wszechstronnego rozważenia zebranego materiału oraz pominięcia znaczenia ustalonych w postępowaniu dowodowym okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia. W szczególności pominięcie, iż kwestia wypadkowości pojazdu B. analizowana była na etapie postępowania likwidacyjnego, a zarzut napraw powłok lakierniczych został podniesiony już w odpowiedzi na pozew;

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 322 k.p.c. poprzez błędną interpretację i w konsekwencji wadliwe zastosowanie w tym rozstrzygnięciu wszelkich wątpliwości oraz nie udowodnionych założeń na korzyść strony przeciwnej;

- art. 278 § 1 k.p.c. poprzez błędną interpretację i w konsekwencji wadliwe zastosowanie skutkujące pominięciem zasadniczych ocen biegłego ujawnionych w pisemnym opracowaniu, pomimo że opinia taka była przez biegłego konsekwentnie podtrzymywana i stanowiła najistotniejszy dowód w sprawie;

- art. 363 § 1 k.c. przez przyjęcie, iż uzasadnione jest ustalenie odszkodowania bez uwzględnienia wcześniejszych napraw pojazdu B. pomimo, że ujawniona grubość lakieru przekraczała wartości normatywne (według ustaleń dokonanych w ramach likwidacji szkody-nawet 10krotnie).

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę rozstrzygnięcia w zakresie zaskarżenia poprzez oddalenie powództwa oraz rozstrzygnięcie o kosztach procesu stosownie do wyników postępowania. Nadto apelujący wniósł o zasądzenie na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych w postępowaniu przed Sądem II instancji. (apelacja, k. 131 – 135)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Zaskarżone orzeczenie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

W pierwszej kolejności niezasadny okazał się podniesiony przez apelującego zarzut naruszenia art. 233 k.p.c., w ramach którego zakwestionowana została ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego Krzysztofa Grobelnego wydana na rozprawie w dniu 16 lutego 2016 r. jako niestanowiąca zasadniczego dowodu w sprawie. Takim zasadniczym dowodem w sprawie niniejszej – zdaniem apelującego – jest natomiast wcześniej wydana przez tego biegłego pisemna opinia na okoliczność rzeczywistego zakresu uszkodzeń w pojeździe B. nr rej. (...) powstałych na skutek kolizji w dniu 25 lipca 2014 r. oraz wysokości celowych, uzasadnionych ekonomicznie kosztów naprawy powypadkowej.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Wprawdzie opinia biegłego podlega – jak inne dowody – ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej.

Apelujący kwestionując wnioski z ustnej uzupełniającej opinii biegłego nie wskazał żadnych merytorycznych argumentów podważających jej zasadność, ograniczając się do twierdzenia, że są to w istocie ustne wyjaśnienia dotyczące złożonej wcześniej opinii, drugorzędne wobec zasadniczego dowodu jakim jest pisemna opinia biegłego z dnia 16 grudnia 2015 r. zawierająca prawidłowe ustalenia co do grubości warstwy lakierniczej na uszkodzonej części pojazdu, a w konsekwencji wskazującej na potrzebę zastosowania przy wyliczaniu kosztów naprawy tzw. potrącenia amortyzacyjnego.

Zauważyć należy, że wzmiankowana ustna opinia uzupełniająca była konsekwencją złożonych przez powoda w toku postępowania przed Sądem I instancji zastrzeżeń do opinii pisemnej biegłego z dnia 16 grudnia 2015 r. Powód przedstawił do akt nowy materiał dowodowy w postaci zdjęć i pomiarów grubości warstw lakierniczych na wszystkich elementach nadwozia uszkodzonego pojazdu, wykonanych podczas oględzin pojazdu na zlecenie poszkodowanego. W przeciwieństwie do znajdującego się w aktach, stanowiącego podstawę opinii pisemnej biegłego, arkusza pomiarowego złożonego przez pozwanego, arkusz pomiarowy powoda zawierał wskazanie przyrządu przy użyciu którego wykonano pomiary oraz zdjęcia z przebiegu pomiaru.

Sąd I instancji – wobec konieczności wyjaśnienia niejasności związanych z różnym wynikiem pomiarów grubości warstwy lakierniczej- prawidłowo dopuścił dowód z uzupełniającej ustnej opinii biegłego. Biegły uznał, że przedstawiona przez powoda dokumentacja zdjęciowa obrazuje prawidłowo udokumentowany pomiar i jego przebieg oraz wynik tego pomiaru. Stąd, biegły zmodyfikował wnioski końcowe głównej opinii pisemnej w ten sposób, że zlikwidował potrącenie z cen części zamiennych wskazanych na pierwszych stronach kalkulacji i dodał je do sumy ogólnej.

Podkreślić należy, że wnioski biegłego w ustnej opinii uzupełniającej są jasne i logiczne, a sporządzoną opinię cechuje ponadto walor profesjonalizmu i rzetelności, albowiem biegły jest osobą posiadającą wymaganą kwalifikację, wiedzę i doświadczenie z dziedziny objętej przedmiotem opiniowania. Wskazać też należy, że pozwana nie zgłaszała zastrzeżeń co do uzupełniającej ustnej opinii biegłego sądowego.

Zdaniem Sądu Okręgowego, opinie sporządzone przez biegłego, tj. opinia pisemna zmodyfikowana ustną opinią uzupełniająca są zgodne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i zawierają kategorię ustalenia, przy czym prawidłowo opinia została oparta o pomiar grubości warstwy lakierniczej dostarczony przez powoda, nie zaś

przez pozwanego. Biegły w ustnej opinii uzupełniającej wypowiedział się co do zgłoszonych przez powoda zastrzeżeń, wskazał z jakich przyczyn uznał za prawidłowe oparcie opinii na przedłożonych przez powoda pomiarach grubości warstwy lakierniczej.

Należy z całą mocą podkreślić, że ustna opinia uzupełniająca stanowi pełnowartościowy materiał dowodowy, który pozostaje przydatny w niniejszym postępowaniu i pozwala na dokonanie wiążących ustaleń faktycznych w sprawie, które wymagały wiedzy specjalistycznej. Na podstawie opinii pisemnej z dnia 16 grudnia 2015 r. zmodyfikowanej uzupełniająco ustną opinią biegłego wydaną na rozprawie w dniu 16 lutego 2016 r., Sąd ustalił szacowany koszt naprawy pojazdu bez potrąceń amortyzacyjnych na koszt lakierowania poszczególnych elementów.

W świetle powyższego, tj. ustalenia zakresu kosztów naprawy pojazdu w oparciu o pisemną opinię biegłego uzupełnioną ustną opinią biegłego, z dnia 16 lutego 2016 r., bezzasadne są zarzuty apelującego naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 363 § 1 k.c. Sąd Rejonowy zasadnie wskazał, że grubość warstw lakierniczych na elementach uszkodzonych pojazdu nie wskazują na fakt poprzednich napraw blacharskich, w związku z czym niezasadne są potrącenia amortyzacyjne na ceny wymienianych elementów boku prawego pojazdu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie 2. wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty poniesione przez powoda w tym postępowaniu złożyło się jedynie wynagrodzenie jego pełnomocnika w osobie adwokata, w wysokości 600 zł ustalonej zgodnie z § 2 pkt. 3 w związku z § 10 ust. 1 pkt. 1 i § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).

SSO Tomasz Bajer SSO Krzysztof Wójcik SSO Bartosz Kaźmierak